

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

Any II - Núm. 12

14 febrer 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a
l'Administració:

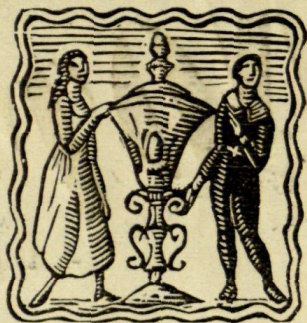
Angels, 22 i 24
BARCELONA

COMEDIA AL ROMEA

—Diu que estrenen «Em caso per no casar-me»: tu ho entents?

—Sí, és un joc de paraules. Es com allò: fan veure que fan i no fan res.

RAMON SUNYER

JOIER

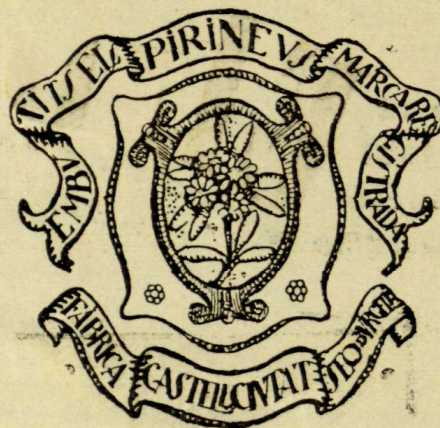
Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^r, 1.^a

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

*Confecció de Pantalles,
Tapetes, Coixins, etc.*

Models especials de la casa

Comtesa Sobradiel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERN

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

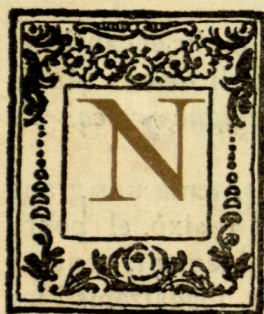
UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

Què tant parlar de crisi!

o podeu anar per en lloc, que no sentiú el mateix: la crisi industrial per ací, la crisi del comerç per allà, la crisi de treball, la crisi bancària... Ja n'estem fins al capdamunt.

Regna pau i tranquil·litat per tot arreu, i encara no estan contents. Què més volen? Fa bons aires, fa bon sol: doncs de què es queixen!

Es la cosa que detestem més del món, el vici de queixar-se. Si a la nostra mà fos, imposariem fortes penyores a tots aquests alarmistes, venuts a l'or alemany, que, com més els dónes, més demanen; com més tenen, més exigeixen.

No hi ha lladres, ara, no hi ha robatoris, no hi ha estafes, no es juga; continuen les obres del Metropolità, i continua l'explanació de terres de la gran Via Diagonal per a construir-hi sis milions de cases barates...

Diguin si no n'hi ha per anar a fer una setmana de festa al camp, tombats damunt la terra blana, de panxa al sol, i amb la guitarra, per a cantar-ne alguna entre mossada i mossada.

Doncs que callin aquests rondinaires borinots, quatre ximples! i si tenen mals de cap de família, que se 'ls passin, i que no vinguin a ombrejar la gran pau social de què estem gaudint.

Què més bonic que la pau i la tranquil·litat... Poder anar a prendre el sol, els diumenges, a la Plaça de Catalunya, o al Passeig de Gràcia, pel migdia; poder anar, després de dinar, a donar un tomet pels molls, estar-se una estona per la Porta de la Pau, i fins comprar unes avellanes torrades i un parell de taronges; després, deixar-se caure al cine, a veure «Los bandidos» per exemple, o qual-sevol altra pel·lícula d'ara. Per fi, a última hora del vespre, donar un volt per la Rambla de Canaletes, fer un xop, i informar-se dels resultats del fútbol. Vida feliç!

Quants de pobles no ens envejarien aquesta sort!

Què més?... Ens visita una esquadra anglesa; hom diu que la coneguda casa Krupp, d'Alemanya, adquireix per aquí grans empreses i explotacions; de tant en tant podem telefonar; vénen algunes colles de turistes, atrets per les nostres rareses...

La cosa va tan bé, que fins es nota un augment de natalitat. Sentíem a dir que a França, a Anglaterra, als Estats Units naixien criatures de tres en tres. Això ara també ha passat a casa nostra, al carrer de Jaume Giral. Ara veieu si la cosa va bé!

Resumint: demanàvem pau, demanàvem tranquil·litat... Tenim pau, tenim tranquil·litat.

I, doncs, què tant parlar de crisi!

TIPUS POPULARS

Tots els qui voregem els quaranta, recordem molt bé uns tipus populars de la nostra infantesa.

¿No hi atines, lector amic?.....

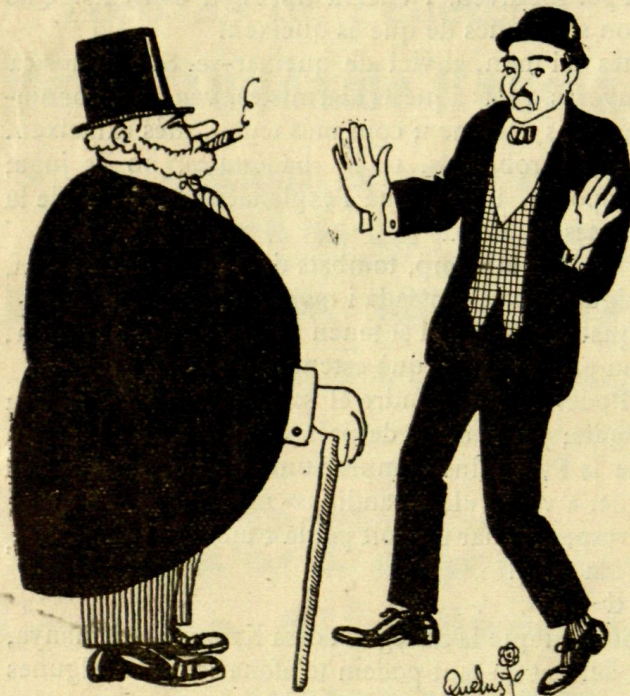
Ja te'ls diré, i veuràs com pegant-te una palmellada al front, diràs:—¡Tens raó, noi, tens raó!..... *El Conde de Damians*, conegut també pel *Girona pobre*, el *Ierabò* i la *Maria enfarinada*.

Ja em sembla que et veig com et treus vinticinc o trenta anys de sobre i t'atures a badar per a contemplar-los.

Però em diràs: ¿i a què vé ara retreure aquests tipus?

Home, per una raó molt senzilla; perquè la imatge d'ells encara perdura, malgrat l'evolució dels costums, i el cosmopolitisme de la nostra urbs.

El Conde de Damians el trobàveu sempre pels volts de la Universitat, entre estudiants,

UN BON CONSERVADOR

—Vostè, senyor Rafecas, amb els anys que té, i sempre tan ben conservat.

—Ja veurà, sóc corredor de segurs i ja diu que qui assegura, dura.

o a les fonts, a l'hora de l'aigua fresca, voltat de les minyones de servei; entre els estudiants feia el ric; entre les minyones, el galan. Tot el dia parlava de la seva posició, de les seves relacions, del seu negoci, dels seus magatzems; i per tal de demostrar-ho, ensenyava un enfarfec de cartes, lletres, pagarés, factures i altres andròmines, que duia sempre a la butxaca, a nom del Conde de Damians: d'aquí li vingué el nom; i, dels grans magatzems, el de *Girona pobre*.

Barret de copa una mica de gairell, jaqué i capa, a l'hivern, bastó, ulleres i una llarga barba, eren les seves característiques.

—*Però donde tiene V. sus almacenes?* li preguntaven. I ell emfàticament responia: *En la parte más céntrica de Barcelona. Pero, oye,*—afegia, dirigint-se a algun estudiant— *no tendrías algunos zapatos o pantalones de sobras?*

Quan, esperant l'hora d'omplir el càntir, el veien passar, les minyones, li deien: *Adiós Conde! Quieres un trago de agua fresca? Te vas a los almacenes?*

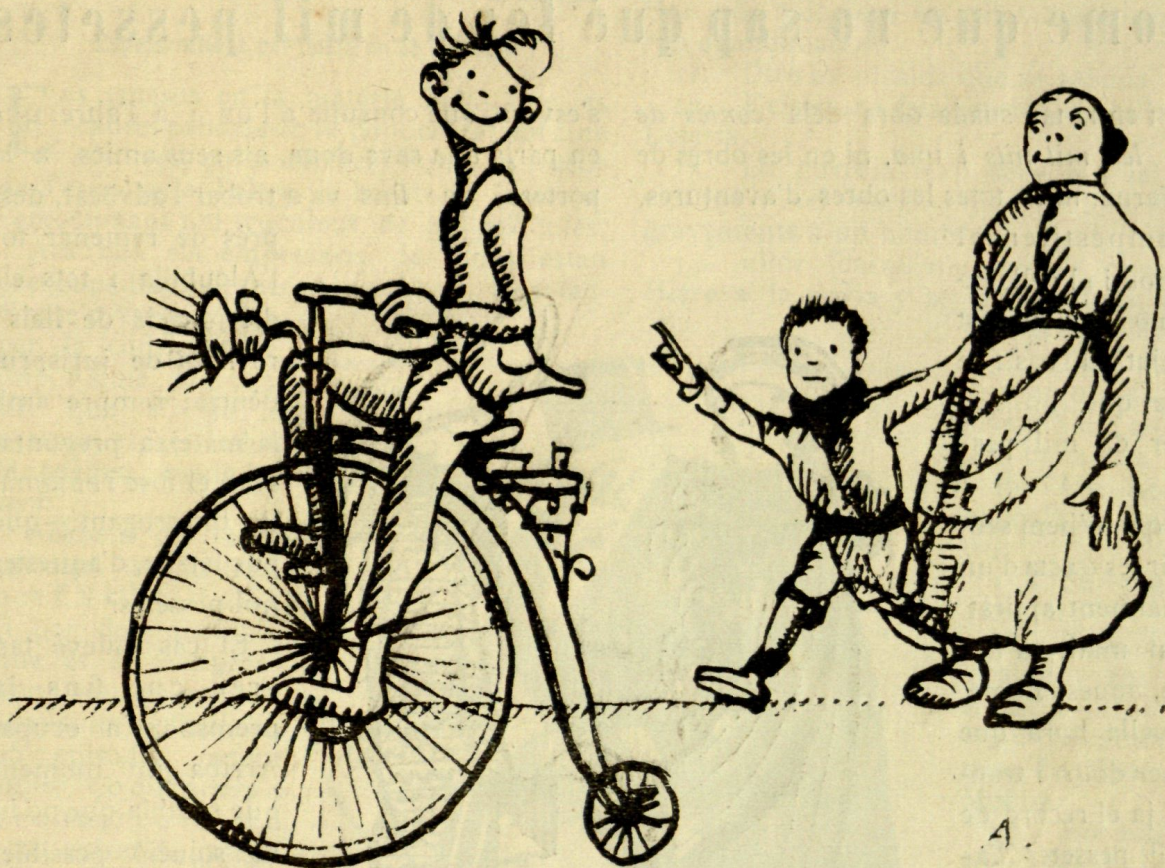
El Conde, segons ell deia, tenia uns grans magatzems: però, amb tot i això, el pobre home vivia, i morí, miserablement, pensant en els seus cabals, els seus magatzems i les seves «conquistes», víctima, segons ell, dels que li volien mal.

¿D'a on li vingué el nom, al *Ierabò*?.....

Aquest, a primera vista, no tenia res de particular; i, val a dir-ho, a la segona tampoc. Feia cara de pobre i de bon home alhora; era un bon home pobre o un pobre home bo; el mateix hauria servit per a guiar una tartaneta, que per agent de col·locacions entre la clientela.

Un hom se'l trobava per tot arreu: pel carrer, per les places, pel pati de l'hospital, i pel pati de l'os; fins per l'Ajuntament i la Diputació. Totes les seves perorates i cantades acabaven d'igual manera: *I era bo*. D'aquí li vingué el nom amb què tots el coneixíem i el nomenàvem.

Un dia uns quants estudiants tingueren la pensada d'oferir-li la presidència d'una im-

LA PRIMERA BICICLETA

—Guaiteu, mare: un esmolet que s'ha tornat boig!

portant entitat; va respondre, tot acceptant: *I era bo*. Un altre dia li feren un homenatge, proclamant-lo primer ciutadà de Barcelona, també respongué: *I era bo*. El seu gramófon no tenia més que una placa i la repetia sempre igual.

Fou el barret de rialles de tota la joventut d'aquells temps. Amat fou per tots, però no compadit per ningú: el pobre morí abandonat i oblidat de tothom, tal com corresponia a la seva vida, sota l'escala de l'hospital; no hi hagué cap sala que li brindés un llit calentó per a fer-hi l'últim badall.

La Maria enfarinada era un tipus ben original, que es distingia per portar la cara tan blanca, que semblava un pierrot mal caracteritzat.

¿Per què aquesta fallera d'enfarinar-se?... Mai no ho poguérem saber. Males llengües deien que era per amagar la seva lletgesa; altres asseguraven coses pitjors; els més pietosos deien que per tapar la vergonya del demanar caritat.

Ballant pels carrers, per les botigues, i per les entrades al so d'una pandereta, igual que un ós, rondà molts anys per Barcelona, fificant-se per tot; aquest era un defecte que tothom de bona gana li reconeixia.

Ara fa molts anys que no la veig; però la seva mania d'enguixar-se la cara per tapar la vergonya de certs actes encara conto que dura: la qüestió és entafurar-se per tot arreu, fent tots els papers de l'auca.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

NOI DE TONA.

L'home que no sap què fer de mil pessetes

Ni en la tan suada obra dels contes de les mil nits i una, ni en les obres de Juli Verne, ni en totes les obres d'aventures, que empestifen el món nou i el vell, encara no havíem vist plantejat el cas de l'home que no sap què fer de mil pessetes.

Pel que n'hem sentit a dir, es tracta d'un cas realment apurat. De bon matí, en llevar-se, aquest home, en aquella hora que sol ésser dolça i tranquil·la, ja el record de les mil pessetes l'amarga. Durant les hores del dia no el deixa mai el rosec. Es torna a ficar al llit amb la mateixa idea. I mentre dorm, la imatge de les mil li surt, encara, de trasantó i el desperta, una, dues, moltes vegades.

Sembla a primer cop d'ull, que ha d'ésser una cosa ben fàcil, i fins ben agradable, d'esmerçar mil pessetones: adquirint, per exemple, una col·lecció de cap i cúes, comprant un gos de raça, o un Ford, celebrant un tiberi a les Planes, o guarnint una carrossa per la Rua de Carnaval a veure si guanya el premi de 25 pessetes ofert per l'Associació de Banquers.

Això no obstant, aquí teniu l'home que

s'esvera, que consulta a l'un i a l'altre, que en parla a la seva dona, als seus amics, a la portera, que fins va a trobar l'advocat, des-

prés de remenar tot l'Alcubilla i tots els diccionaris de lleis i revistes de jurisprudència; sempre amb la mateixa pregunta, amb el fosc i enigmàtic interrogant:—què puc fer-ne, d'aquestes mil pessetes?

El cas esdevé tan greu que fins la premsa se'n ocupa. Arriba un moment que sembla que no hi ha solució possible. Qualsevol diria que això és un càstig, per no haver-les adquirint degudament, aquestes mil pessetes.

Però el cel més negre i tempestuós ve una hora que es mostra clement. En un diari de Madrid, que és d'a on ve la rifa, trobem una notícia que podria servir de guia a l'home que no sap què fer de mil pessetes.

A q u e s t
n ú m e r o d e
E l B o r i n o t

h a p a s s a t p e r l a c e n -
s u r a m i l i t a r .

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

QÜESTIÓ DE GUST

—Adéu. Així quedem que no en vols saber res, del Carnaval.

—Enguany no, noia. Les disfresces m'agraden bones, no estic per percalina.

UAB

Biblioteca de Comunicació

República de Catalunya

SENSE ANAR AL CINE

Espetarrellant pel·lícula en 25 episodis

ELS entesos en la matèria diuen que les causes cabdals de la popularitat del cine són tres, ço és assaber: l'una, la foscor de l'espectacle; l'altra, la baratura; la terça, l'emocionant i el truculent de les pel·lícules.

Ara bé: els empresaris de cines estan preocupadíssims, perquè aquests tres factors se'n van en orris, per la competència, impos-sible de resistir, que els fa la premsa, especialment la premsa madrilenya.

Acabem de veure un diari de Madrid, que EN UN SOL DIA (i per deu cèntims, que és el seu preu) dóna aquesta interessantíssima pel·lícula en 25 episodis, marca super. Ço que anem a transcriure no està extret de gasetilles insignificants. Fem els capítols d'aquesta pel·lícula traient-los d'altres tants *solts especials*, que apareixen amb grosses lletres, amb títols i subtítols. Heus-aquí els 25 episodis de la pel·lícula:

«1. La caza de un ladrón.--Los guardias le persiguen en automóvil.

2. Un loco hiere gravemente a su mujer.

3. El asalto al Banco de España en Gijón.

4. Detención de una banda de estafadores.

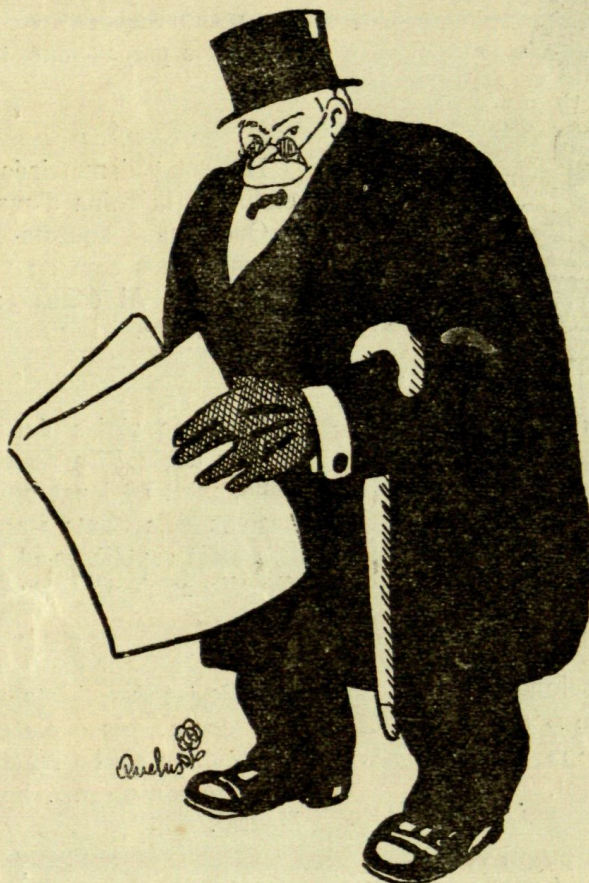
5. Ya apareció «ella».—Lo que dice el estudiante español aprendiz de ladrón en París.—Otro robo.

6. Alcalde condenado a diecisiete años de reclusión temporal.

7. Un hombre bárbaramente apuñalado por sus hijastros.

8. Un hombre gravemente herido de una puñalada.

9. El peligro de sorprender a los rateros.—Le pegan un botellazo en la cabeza.

UNA FUNERÀRIA

Llegeix: «En la opinión está la fuerza»; després, comenta:—Sí, senyors, és la veritat; no se'n guin.

10. El parricidio de la calle de Eslava.—Han sido recogidos los seis niños que quedaron abandonados.

11. Otro ex-alcalde que se suicida.

12. Existe una falsificación de billetes de Lotería.

13. La guardia civil detiene a «el Americano» y «el Merrin» que habían herido gravemente a un hombre.

14. «Por fuerza me has de querer».—Hiere a la novia y se mata.—Joven herida de tres puñaladas.

15. Por rivalidades amorosas.—Un joven hiere a otro de una puñalada.

16. Un hombre apuñala a su padrastro.

17. Se fuga un asesino.

18. Seseuicidan un alcalde y un ex-alcalde.

19. El amor adúltero de don Diego Muñoz.

20. Roba dinero a su padre y se fuga con una casada.

21. Apuñalada por su novio.

22. Una enferma se da dos cuchilladas.

23. Robo en el Ayuntamiento de Denia.

24. Una muchacha mata a un médico en su despacho y se suicida.

25. En un acceso de locura una madre mata a dos hijos, y se suicida después».

Què els sembla? Oi que és emocionant, dramàtic, instructiu? I tot per deu cèntims!

EL CRONISTA DE SOCIETAT.

ATENCIÓ AL NÚMERO DE DIJOURS, 28 DE FEBRER. ESPECIAL DE CARNAVAL BELLESES ARTÍSTIQUES I NATURALS DE BARCELONA.

HA DIT PIET-HOBIN QUE BARCELONA ÉS UNA GRAN I BELLA CIUTAT. PERÓ ENCARA NO EN SAP DE LA MISSA, LA MEITAT.

Biblioteca de Comunicació
Fotografia General

Himne triomfal del Barcelona

(Musica de *La Santa Espina*,
tocada, fa poc, a Madrid).

Som i serem del Barcelona,
tant si es vol com si no es vol;
no hi ha pilota més rodona
per fer entrar un bon gol.

No hi ha ningú que el pugui vencè,
son coratge no té fi;
quan a la lluita ardit es llença,
triomf, triomf! podeu di.

El camp és ple de la "gentada":
tothom frissa i bat de cor.
Es bella i ferma l'arrencada,
mil veus s'aixequen a chor:

hurra, salut als blau i grana!
alcem els braços ben alts.
Cridem, ballant tots la 'sardana,
visquen els onze immortals!

Som i serem del Barcelona,
tant si es vol com si no es vol;
no hi ha pilota més rodona
per fer entrar un bon gol.

Par. GUIMERÀ.

SETS I VUITS

Que tingui molt en compte, l'amable i culte
llegidor, que aquest número d'EL BORINOT ha
hagut de passar per la censura militar. Som-hi!

* * *

Al Canal de Çaragoça ha estat trobat un cadà-
ver amb les mans lligades.

De manera que: a l'aigua, mort, i encara amb
les mans lligades? No sabem veure el per què
de tantes precaucions, tractant-se d'un mort.

* * *

Ha estat denunciada una dona per haver-se
endut de la cuina d'una casa unes quantes olles.

Que vingui, aquesta dona, que vingui! Li'n do-
narem tantes com en vulgui, d'olles. I no la de-
nunciarem. Al contrari: encara hi afegiríem di-
ners a sobre.

* * *

Les cinc sèries del primer premi del darrer
sorteig de la Rifa de Madrid han tocat a un ca-
pellà, molt aficionat a jugar, seguint les recoma-
nacions dels Sants Pares de l'Església.

Aquest capellà és el rector de El Pardillo, i es
diu Vicens de la Creu. Quina creu!

* * *

Ha estat descoberta una fàbrica d'embutits de
carn de ruc, els quals a Madrid tenien molta ac-
ceptació. Ja els ho regalem!

De tota manera... ho voldríem veure, això de
Madrid.

* * *

Títol d'una pel·lícula d'ara:—*Llustrina barata*.
No cal que l'anem a veure!

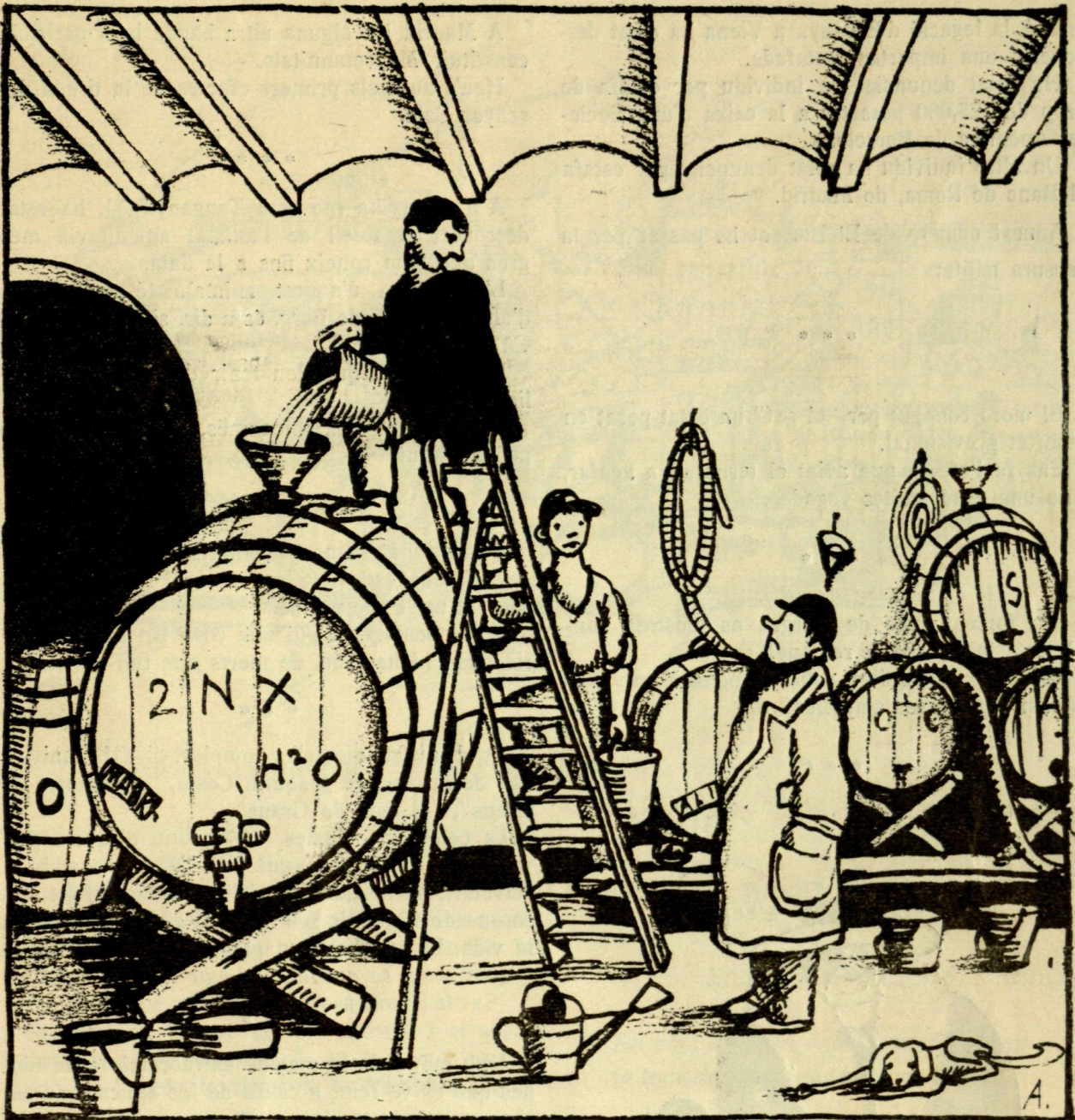
* * *

Radiograma urgent. Tarragona: a les 14'15.

"Podem desmentir les veus segons les què la
Diputació provincial reunida en sessió secreta,
aprofitant l'absència del senyor Serrano, hagi
acordat encarregar a cap enginyer—ni al de la
Fàbrica de Tabacs—la traducció de la cita llatina
"simio necio", pronunciada en la sessió de cons-
titució.—No s'ha celebrat tal sessió secreta.—
S. Arcòfag."

* * *

La senyoreta Elisabet Werlein, escriptora, ju-
gadora de golf, caçadora de tigrès, "globe trot-
ter", estrella de cine, etc., etc., es proposa donar

LA LLEI SECA?

—Els únics que hem fet alguna cosa de positiu contra l'alcoholisme som nosaltres.

unes conferències en favor del perfeccionament del cine. Hom diu que en treurà molt de profit, perquè és una noia guapa.

Ja... ja veiem el què. Tants de títols, al cap i a la fi per voler dir que es tracta d'una noia bonica.

Però li'n manca un de molt bò, de títol, i que serveix per tots: saber dir "setze jutges mengen fetge d'un penjat".

Ha reaparegut la Maison Dorée. Tant com estimàvem l'antiga, esplendorosa Casa, celebrem el seu ressorgiment.

Sempre havíem mantingut l'esperança que la Casa Daurada no moriria, que la seva suposada desaparició no era més que un aclucament circumstancial i momentani.

Diuen que ha estat trobat un remei poderós contra el càncer. El preparat mèdic és degut a un savi japonès.

Que no podria arribar-se aquí a aplicar el seu medicament, a veure si ens el treu, el càncer?

Li pagariem els viatges.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

A la legació d'Espanya a Viena ha estat descoberta una important estafada.

Ha estat denunciat un individu per estafa de prop de 125,000 pessetes a la caixa d'una Societat Anònima de Barcelona.

Un altre individu ha estat denunciat per estafa al Banc de Roma, de Madrid.

Aquest número de El Borinot ha passat per la censura militar.

* * *

El moro conegut per "el gat" ha estat posat en llibertat provisional.

Ens fa l'efecte que aviat el tornaran a agafar, i no una, sinó moltes vegades.

* * *

Les forces vives de Burgos es mostren contràries a la creació de regions.

Poseu-vos tranquils: ¿que us penseu que això és com bufar i fer ampolles?

* * *

EL QUE SÓN LES COSES

—Diu que el nou decret d'administració local concedeix el vot al sexe dèbil.

A Madrid i a alguna altra banda hom parla de constituir Mancomunitats.

Heu's aquí els primers efectes de la tirada del senyor Sala.

* * *

A Tanganyika (no serà Tanganyifa?), ha estat descobert el fòssil de l'animal antediluvià més gros que hom coneix fins a la data.

L'ossamenta d'aquest animaló té set metres d'alt i vint i sis de llarg, és a dir, si fa no fa, com Cà l'Ajuntament.

Hom calcula que deu tenir de deu a vint milions d'anys.

I bé, home: una mica més, una mica menys, no ve d'aquí.

* * *

S'han armat grans comentaris respecte d'un esdeveniment estranyíssim, o sigui respecte d'un suposat mort que protesta.

No trobem que sigui una cosa tan extraordinària quan hi ha tants de morts que fan el viu.

* * *

Un d'aquests dies s'ha complert el XIIIe aniversari de la mort de Joaquim Costa, "el solitario de Graus", "el león de Graus".

La celebració d'actes, amb motiu d'aquest aniversari s'ha reduït a què l'alcalde, junt amb el secretari, ha deixat sobre la tomba del difunt una corona de flors. Un bon amic seu, federal de tota la vida, hi ha deixat un pom de violetes

Qué solos se quedan los muertos!

* * *

Amb motiu de la matada extraordinària de mones que es ve fent, a causa de les aplicacions del sistema del doctor Voronoff, per a rejuvenir persones velles, el governador general d'Àfrica ha prohibit la caça d'aquelles bèsties. Té por que el món aviat es quedaria sense mones.

I ca, home, i ca! mones rai! Per aquí en trobaran sempre que vulguin.

* * *

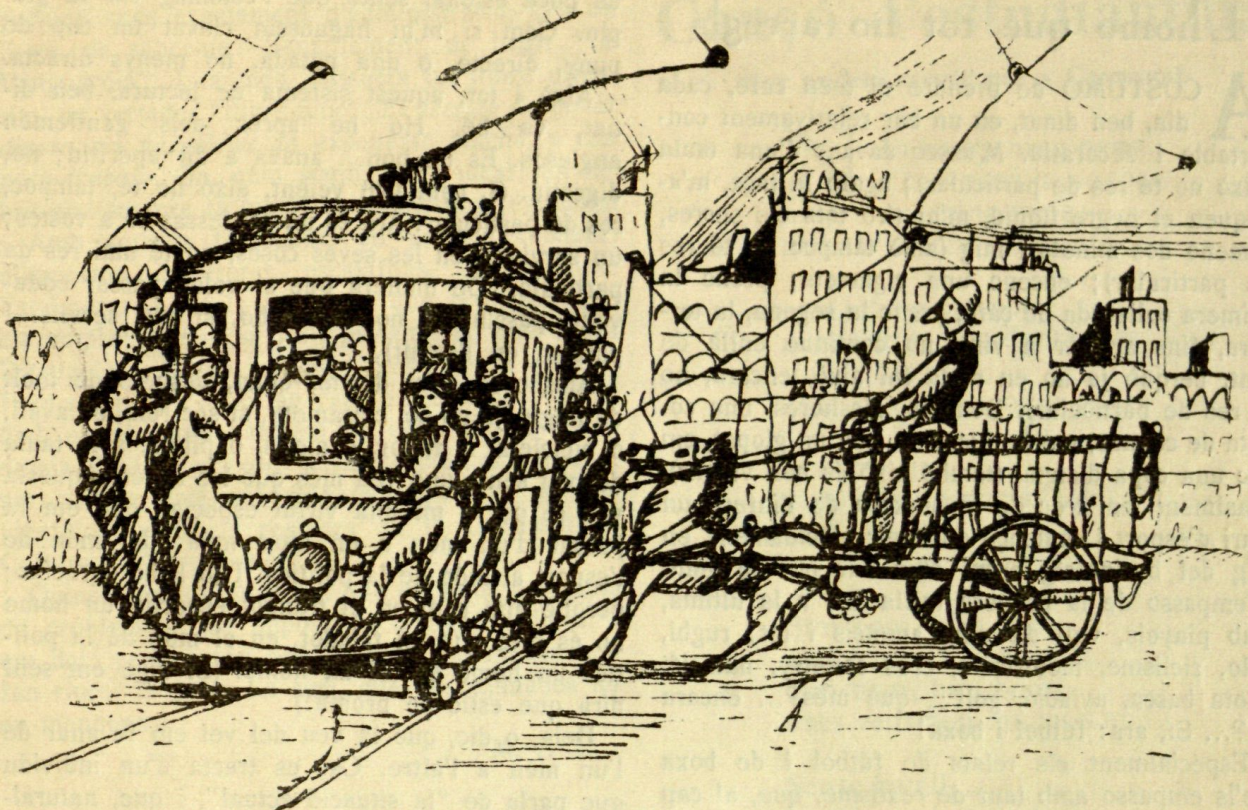
Un individu, anomenat Bueno Machado (cal no confondre amb Buen Macho), ha guanyat el campionat de dansa, ballant trenta dues hores i mitja sense parar.

Hem vist fer grans escarafalls d'aquest senyor, pel fet d'haver passat de tenedor de llibres de farmàcia a ballarí cèlebre.

Nosaltres coneixem qui de matalasser ha passat a alguna cosa molt més important que ballarí... I no en fem cas!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

* * *

—Xooo... caballu! deixa passar En Foronda!

Títol d'un formidable article a doble columna, i amb doble títol:—"Un gran problema nacional.—El regionalismo, el separatismo y la templanza".

I què té que veure l'una cosa amb l'altra?

Sí, senyors: perquè el regionalisme i el separatisme són dos excessos. I, ja és sabut, contra el vici de l'excés, la virtut de la "templanza".

* * *

Corren vents que el Directori es proposa de publicar unes disposicions en virtut de les quals no podran votar aquells que no saben llegir i escriure, és a dir, els analfabets.

Entre alguns Ajuntaments aquestes veus han causat sensació. Quant al de Barcelona, segons totes les probabilitats, podem estar tranquils.

* * *

Hiro-Ito, l'hereu imperial del Japó està malalt de l'estómac. La qual cosa demostra que aquest senyor té un estómac fi i sensible.

En canvi n'hi ha que, encara que engoleixin cagaferro, o ni que el Ricard Alís els clavi un directe, no se'n senten.

Aquest número de 'El Borinot ha passat per la censura militar.]

ÀMFORA

ELS AMETLLERS FLOREIXEN

*Els bons ametllers—floreixen, floreixen:
la testa de blanc,—de blanc es vesteixen;*

*i semblen romeus—camí de l'ermita:
donzelles, minyons,— la noia petita.*

*Oh, mare, sortiu,—mireu l'esplanada,
hi són a milers,— com una enramada;*

*mireu al turó,—i a dalt la cinglera;
mireu-los, que són—la flor més primera.*

*Un mal bufarut—matar-los volia,
un mal bufarut;—però no podia.*

*Els bons ametllers—són forts, tenen saba,
els ama el cel blau,—els vol la mar blava.*

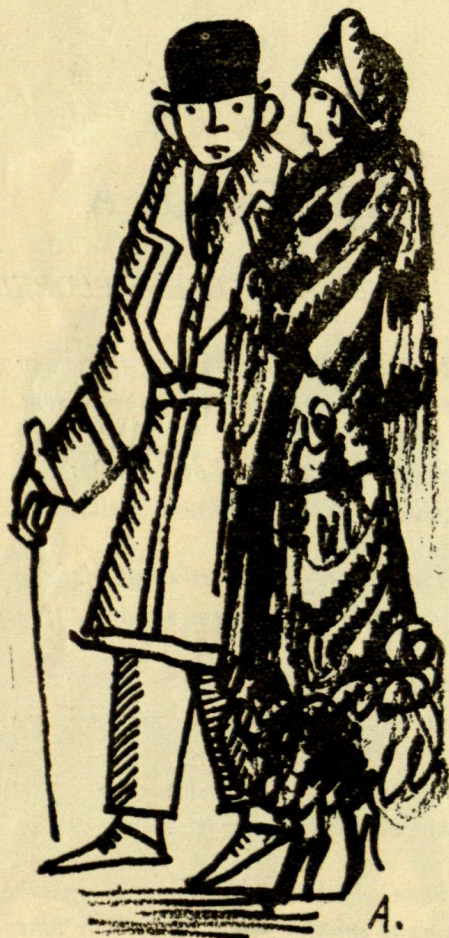
*Com joves romeus,—de blanc es vesteixen,
camí de la llum—floreixen, floreixen.*

F. IDEL

L'home que tot ho arregla

A COSTUMO de prendre el meu cafè, cada dia, ben dinat, en un bar relativament confortable i decoratiu. M'assec davant d'una taula (això no té res de particular); agafo la taça, m'aboquen el negre líquid, m'hi tiro tots els sucres, remeno dos minuts i mig (això tampoc no té res de particular); encenc una cigarreta; prenc la primera cullerada de cafè, prenc la segona, la tercera, fins arribar a vint, no continuo enllà de vint, perquè ja no en resta (ni això, encara, no té res de particular). Demano, aleshores, una copeta de cognac, me la duen, en faig un glopet, em bec una copa d'aigua (també això és ben vulgar). Finalment, em trec de la butxaca de l'infern un diari d'esport i començo de llegir plàcidament, en mig del boriniteig propi d'un bar ple de gent. M'empasso de la primera ratlla fins a la última, amb pinyols, vull dir amb anuncis i tot: rugbi, polo, ciclisme, motorisme, cros country, natació, pilota basca, aviació, golf... què més?... encara no?... Sí, ara: fútbol i boxa!

Especialment els relats de fútbol i de boxa me'ls empasso amb tant de realisme, que, al cap

GALANIA

—En què s'assemblen els barbers a la "censura?"

—En què et deixen molt ben afaitat.

de poca estona, sento que l'estómag em fa glu-glu. Com si m'hi haguessin clavat un cop de puny, directe, o una patada, no menys directa.

Això i tot, aquest sistema de lectura, ben dinat, va bé. Ho he après dels gentlemen anglesos. Es un bon... anava a dir aperitiu; no, digestiu. (I, com van veient, això no té, tampoc, res de particular. Ara és un confessar-ho a vostès; un servidor, en les seves coses, no té mai res de particular. De manera que si volen passar endavant, passin; si no, deixin-ho, si són servits. I passem en davant).

Aleshores, com dèiem, quan, després de molt de llegir, ja no sé, clarament, si sóc rem, o cavall, o bicicleta, o motor, o aigua, o pilota, a la taula del veí sento una veu més que les altres. Aquesta veu té per a mi una virtut especial, que em fa passar d'un món a un altre món: del món de l'esport al món de la política. I jo li ho agraeixo; perquè així com en el tràngol esportiu un home no és més que un tabalot, en el món de la política un home és tot un home. (Si algú em sent dirà que estic de broma!)

Deia, o dic, que la veu del veí em fa anar de l'un món a l'altre. Car es tracta d'un individu que parla de "la situació actual", i que, naturalment, parlant de la situació actual, em treu de les meves cabòries deportives, fent-me tocar de peus en terra.

Aquest individu és un perfecte senyor de cafè de bar. Té al voltant seu quatre o cinc individus, més o menys esfumats. Ell és ben dibuixat, duu bigoti normal, vull dir no de charlot, ni de kaiser, és grassonet, porta barret bombí, lleugerament passat de moda, duu ulleres "de conxa", duu bastó. Si havem de jutjar per les apariències, aquest individu gaudeix d'una alta reputació entre la colla dels seus. Dic això, perquè algunes vegades l'he sentit a parlar de les coses més trivials, i que els seus contertulis l'escoltaven amb una atenció corprenedora.

Recordo que un dia els contava que ell, de vermut, només en prenia que dues vegades a la setmana;—amb patates salades?—feia un. No,—continuava ell—amb olives relenes (volia dir farcides); perquè d'aquesta manera puc aprofitar els palillus (volia dir escuradents); com que cada cop us en hi posen tres o quatre, ja en tinc per mi i per la família, durant la setmana, i no cal que en comprem. Jo, a l'economia, m'entén?—I el seu grupet responia, amb evidents senyals d'admiració:—Es veritat; jo d'aquí en davant també ho faré així; jo, també; jo, també; jo, també.

Un altre dia els feia assaber el truc que ell s'havia empecat a fi de passar-se la setmana no havent-se de mudar més que dos colls. Sempre acabava amb la mateixa virolla: jo, a l'economia, m'entén? I sempre la colla de xibeques li donaven la raó, admirats.

Aquest individu és el qui, en el bar, parla de

política, més exactament d'administració. D'a on li ve, de saber-ne? Senzillament, de llegir "La Vanguardia". I, a més, posseeix un llibre utilísim, un vertader "llibre únic", *El secreto de ganar dinero sin necesidad de exponerse mucho, y con poco trabajo*. Oh, quin somni, quin ideal! un llibre així sempre té èxit, i té moltíssims seguidors.

Amb aquests fonaments ell parla i defineix: d'impostos, carreteres, escalafons, escoles; que l'agricultura, que la indústria, que la banca, que els empleats; que si els Ajuntaments, que si les Diputacions. En tot es posa, i per a tot té solució. Però sempre en el camp vast, en el camp primordial, en el camp hauriem de dir únic, de l'economia. Poques vegades parla de cultura. No està per cultura, està per economia (en això es sent identificat amb els regidors de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament).

Quines són les solucions que ell troba per tants de problemes? Es impossible d'anar-los dient. I em dol; perquè són una sèrie de bajanades que fan riure de debò. La sort, que de bajanades no en manquen.

M. I. X.

Uns boicots singulars

A Alemanya han declarat el boicot... a qui? A França? No, a Austria! I boicot, de què? De fútbol!.. Respirem!

A on hem arribat! Riem-nos d'aquells que assegurin, amb aires de suficiència, que el segle xx, en què vivim, passarà a la història amb el nom d'*el segle de la llum*. Nosaltres, més ben informats, podem assegurar que del segle xx en diran el segle del fútbol.

Una certa moda pretenia fer forat desterrant dels nostres usos i costums l'escudella i la carn d'olla; però tots els esforços són inútils, com més va més s'imposa la pilota.

En terra, en l'aire, en el mar, tot és pilota.

La qual cosa no deixa d'ésser un positiu aventatge, en temps com els d'avui que les subsistències estan més amunt dels núvols.

* * *

I, posats a parlar de boicot, no volem deixar de consignar el cas singular d'un que s'ha esdevingut a casa nostra, deixant enrera, aquesta vegada, l'estranger. Es tracta del boicot declarat per metges a un company metge malalt.

D'això, se'n diu burlar-se del... malalt i del qui el vetlla.

RIMSKY.

Cançó d'estudiantina

que podria servir per a Carnaval

NING nang, ning nang,
la campana ja no toca
ning nang, ning nang,
no sabia com tocà,

—«Què he de sabè,
si m'han tret la dentadura;
què he de sabè,
com voleu que toqui rè!»—

Malhaja qui,
campaneta agraciada,
malhaja qui
un sol dia et feu patí.

Bim bom, bim bom,
està trista la campana;
bim bom, bim bom,
i ses veus ben mudes són.

Sense batall,
la campana ja no toca;
sense batall,
quin poc goig no fa el treball!

Però serà,
campaneta graciosa,
dia serà
que podràs tornà a tocà.

Et guarnirem
de ginesta ben florida,
et guarnirem
i a la plaça et portarem.

Ja hi haurà allí
una cobla amb la tenora,
ja hi haurà allí
molta noia i molt fadri.

Vinga a ballar,
la campana, quan ja tornis,
vinga a ballar,
quan ja tornis a tocar.

I amb esquellots
els farem la gran sonada;
amb esquellots
i un bon fum de sabatots.

Ta ra là là,
vinga gresca, vinga juli:
ta ra là là,
tra la la la, tra là là!

EL CAMPANERET D'ORFILA.

INDISCRECIIONS

L'ESQUADRA ANGLESA

VUIT dies, vuit, ha romàs al port de Barcelona l'esquadra anglesa. El port ha pres tot un aire de distinció, semblava més net i més acondicionat. A la ciutat li ha esdevingut el mateix; els polits marins anglesos, passejant-se pels bruts carrers de la ciutat, devien obrar el miracle de convertir-los de bruts a nets. Potser fóra qüestió, doncs, d'obrir una subscripció popular—, ara estan a l'ordre del dia aquestes subscripcions— per tal d'aconseguir que l'esquadra anglesa romangués a Barcelona unes quantes setmanes;

L'objecte fóra de veure si aquests marins, actuant de regidors, baldament només fos que honoraris, ens farien tornar la ciutat una mica més neta.

Era un gust de veure aquests mariners tan correctes, tan polits, tan ben parlats, tan cultes.

UN APAT ORIGINAL

En una vila provinciana d'Espanya ha tingut lloc un acte, digne de París i fins de Washington. Una colla de vells, de més de vuitanta anys, s'han reunit en àpat íntim per a celebrar joiosament el comiat a la vida. El menjar fou clàssic, castís: sopes de farigola, anguiles a la graella, cabra salvatge rostida i, per postres, pa sucacat amb oli. Ara veieu quina serenitat, quin humor, quina ironia, quina tranquil·litat.

I quin exemple per a les joventuts ensòpides, que s'enterneixen davant d'un gramofon que canta "Te quiero...", i davant d'un drama cinematogràfic, i que no passen d'anar a la Granja Royal a fer el tifa, prenent orxata amb gasosa o carè i llet amb melindros, assajant de dir quatre cursileries. I que celebren "xistos" com aquest (autèntic):

—Has visto? De ahora en adelante también las mujeres podrán ser chóferas.

—Ah, entonces el suicidio no va a tener ningún mérito ni heroicidad.

—¿Qué tiene que ver?

—Sí; porque hacerse suicidar por un auto guiado por una señorita... querrás cosa más dulce?

Unes quantes "señoritas" exclamen: qué gracioso!

T A F.

Com un tronc de cavalls es converteix en un lloro

Això és cosa de fresc. Un individu confià a un seu conegut un magnífic tronc de cavalls, dient-li que dintre de poc els hi aniria a recollir. Quan va anar-hi, disposat a endur-se els seus cavalls, l'amic no els tenia, li donà un lloro.

L'amo dels cavalls protestà, s'indignà. L'amic somrigué amablement. Jo et contaré—va dir-li— com ha estat la transformació de dos cavalls en un lloro. Escolta: tu coneixes el meu tarannà de comerciant inquiet. L'endemà de rebre els teus cavalls, va passar una colla de gitanos que duïen un lloro, un lloro que xerrava d'allò més...

—Com tots els lloros!—

—Perdona: n'hi ha que són muts; poden ésser molt savis, són molt savis, si tu vols, però són muts. Et deia que aquell lloro xerrava per les butxaques...

—Home, no sabia que els lloros tinguessin butxaques.—

—Doncs bades noi, i no m'interrompis. Com et deia que aquell lloro xerrava molt, i feia molta gràcia a les criatures, vaig baratar el meus, més ben dit els teus cavalls amb la bèstia de ploma. ¿Que no és un negoci rodó poder divertir les criatures?... Així, doncs, tu vas deixar-me dos cavalls i jo et torno un lloro, que val més. Parla tan expressivament!....

Tota rèplica de l'amo dels cavalls fou inútil. Ara l'afer està pledejant-se. Veurem com acaba.

Sigui com sigui, voler fer passar un lloro per dos cavalls, és molt... salat.

FURI

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»

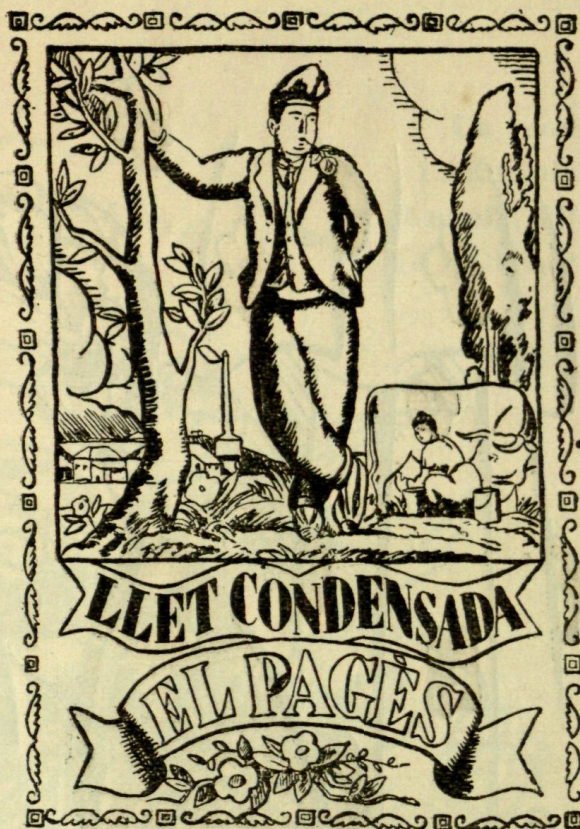
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

A T E N C I Ó
al número de
dijous, 28 de febrer
ESPECIAL DE
CARNAVAL

**Belleses artístiques i
naturals de Barcelona**

**Ha dit Piet-Hobin que Barcelona
és una gran i bella ciutat.
Però encara no en sap,
de la missa, la meitat.**

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

AQUEST SERVEI!

- No hi ha carbó, senyoreta.
- Ara m'ho diu? Per què no m'ho deia abans?
- Perquè abans n'hi havia!

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General